

מהו גודל ϵ של M ושל N ,
 ומהו ϵ של $M \cup N$ - מהו ϵ של $M \cap N$
 ומהו ϵ של $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$

מהו ϵ של $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$
 מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$
 מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$

מהו ϵ של $M \cup N$ ושל $M \cap N$ ושל $M \setminus N$ ושל $N \setminus M$
 #

חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף כ עמוד ב שאני התם משום שחרוריתא דאשיתא. שבנין זה חדש ולבן זה משחירו, ומכאן שמענו שאע"פ שאין הפסד אותו השחרוריתא אלא מעט, על ידיו מגלגלין עליו כל השכר כפי מה שנהנה, וכן נמי שמעינן לה מקלקלתא דיתמי דאמרינן לקמן דאתא ההוא גברא ובנה בה אפדנא ואמר לי רב נחמן פייסינהו ליתמי ולא פייסינהו ואגביה רב נחמן לאפדניה מיניה ואמרינן לימא קסבר רב נחמן הדר בחצר חברו שלא מדעתו צריך להעלות לו שכר ואמרו ההוא מעיקרא קדמונאי הוו דיירי ביה ויהבי להו ליתמי דבר מועט כלומר וכיון שהם חסרים אפילו דבר מועט מחייבין אותו ליתן שכרם משלם, משל אם בא לנפות מנפה את כולו (ב"ב צ"ד א').

תוספות מסכת כתובות דף ל עמוד ב ד"ה לא צריכא... וי"ל כגון דמעיקרא לא הוי בה כי אם שוה פרוטה או מעט יותר ועתה שנתקלקלה קצת אינה שוה פרוטה ואפילו אי זה נהנה וזה לא חסר פטור מ"מ כיון דשוין כל שהוא אז מיחייב בכל כדאמרינן התם (ב"ק דף כ:): משום דא"ל את גרמת לי היקפא יתירתא מיחייב בכל הנאה או משום שחרוריתא דאשיתא מיחייב לכולי עלמא בכל

חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף כא עמוד א אמר רב הונא אמר רב הדר בחצר חברו שלא מדעתו אין צריך להעלות לו שכר משום שנאמר ושאיה יוכת שער ורב יוסף אמר ביתא אמותבנא מיתבא. אני תמיה דמשמע הכא דדוקא משום דבעל החצר נהנה במקצת כרב הונא או כרב יוסף הא לאו הכי לא אמרינן זה נהנה וזה לא חסר פטור, וכולה שמעתין משמע דכל שאינו חסר זה נהנה פטור כההיא דהמקיף את חברו... ושמא נאמר כי על כל פנים יש הפסד קצת בבתים מחמת דריסת רגל הדירורין אלא שהריוח שמצילין אותה משאיה עולה כנגד הפסד זה, וממנה שאם היו כבר אנשי ביתו או אנשים אחרים דרים בה מחמת בעל הדירה ובא אחר ודר בה מעלה לו שכר

שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף צט עמוד ב

למימרא דסבר שמואל. דין הדיוט קיל מדין גבוה והאמר שמואל בענין נטל אבן או קורה של הקדש דקתני בנאה בתוך ביתו עד שידור תחתיה בשוה פרוטה. ואוקמה במעילה כגון שהניחה על גבי ארובה דלא שקעה בבנין ולא חסרה מידי ואפילו הכי אם דר תחתיה ונהנה בהנחתה שוה פרוטה מעל והא הכא דלא קיימא לאגרא ואם כן היכי משכחינן בה שידור תחתיה בשוה פרוטה אלא שמע מינה דלהדיוט נמי צריך להעלות לו שכר כהאי גוונא אלמא לשמואל הקדש ודין הדיוט שוין הן מדיליף הדיוט מהקדש לחיוב השכר. הדר ביה שמואל מההיא מטעמא דרבה דאמר הקדש שלא מדעת כהדיוט מדעת שכר דמי שהתורה חייבה עליו. **הראב"ד ז"ל:**

רמב"ם הלכות מעילה פרק א הלכה א אסור להדיוט ליהנות מקדשי השם, בין מדברים הקרבין על גבי המזבח, בין מקדשי בדק הבית, וכל הנהנה בשוה פרוטה מקדשי השם מעל.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ה הלכה ג אכל והאכיל את חברו או נהנה ומהנה חברו אכילתו והניית חברו או אכילת חברו והנייתו כולן מצטרפין למעילה ואם נעשה מן הכל הנייה בפרוטה מעל.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ה הלכה ד המעילה מצטרפת לזמן מרובה, כיצד נהנה היום מן ההקדש ונהנה לאחר כמה שנים בהעלם אחד הרי אלו מצטרפין לפרוטה ומעל.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ו הלכה ח נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל שהרי לא נהנה עדיין, בנה אותה בתוך ביתו מעל, נתנה על גבי חלון שבתקרה ולא חיברה לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה שאין זו הנייה הניכרת.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ו הלכה ט נטל פרוטה של הקדש ונתנה לבלן אף על פי שלא רחץ מעל שהרי נהנה בהיותו רוחץ בכל עת שירצה, וכן אם נתנה לאחד מבעלי אומניות מעל אף על פי שעדיין לא עשו מלאכתו.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ח הלכה א הפועלים שהן עושין בהקדש אף על פי שפסקו עמהן מזונות לא יאכלו מגרוגרות של הקדש ואם אכלו מעלו, אלא ההקדש נותן להם דמי מזונות.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ח הלכה ב הדש כרשיני הקדש הרי זה חוסם את הפרה, שנאמר לא תחסום שור בדישו דיש הראוי לו

רמב"ם הלכות גניבה פרק א הלכה א כל הגונב ממון משוה פרוטה ומעלה עובר על לא תעשה שנ' +ויקרא י"ט י"א+ לא תגנבו,

רמב"ם הלכות גזלה ואבדה פרק א הלכה א כל הגוזל את חברו שוה פרוטה עובר בלא תעשה שנ' +ויקרא י"ט י"א+ לא תגזול,

חידושי ר' חיים הלוי הלכות מעילה פרק ח והוא במעילה דף י"ג [ע"א] עיין שם, ובפי"ב מהל' שכירות הל"ה ז"ל אין הפועלים אוכלין בשל הקדש שנאמר בכרם רעך עכ"ל, והדרשה הזו מפורשת בב"מ דף פ"ז [ע"ב] עיין שם, אכן עיין שם בתוס' שהקשו דלמה לנו לקרא דרעך למעוטי הקדש ותיפוק לן מקרא דדישו, דהא מקשינן חוסם לנחסם בדף פ"ט שם לענין גמר מלאכה, וא"כ הכי נמי נילף פועל משור לענין הקדש, ולמה לן קרא דרעך למעוטי הקדש, עיין שם בדבריהם... נראה דהוא משום דהך איסורא דמעילה דרשינן במעילה דף י"ח [ע"א] כי תמעל מעל אין מעל אלא שינוי, דמבואר בזה דכל יסוד איסור מעילה הוא משום דין גזל הקדש, וכן מוכח מהא דמעילה שיעורו בפרוטה וצירף את המעילה לזמן מרובה ואכילתו ואכילת חבירו מצטרפין, אשר כל זה הוא משום דדין גזלה ביה, ולהכי הוא דמצטרף בכל גווני, ושיעורו בפרוטה כדין גזל. אשר לפי זה יש לומר, דבפועל דנתנה לו התורה רשות לאכול, ויש לו זכות אכילה, א"כ ממילא דאין כאן מעילה כלל, כיון דבזכירתו קאכיל, ומופקע גם מגזל הקדש כמו מגזל הדיוט, והיה צריך להיות דגם בהקדש נוהג דין היתר פועל כמו בהדיוט, ועל זה הוא דבא הקרא דרעך למעוטי הקדש... והנה כל זה לא שייך אלא בפועל, דהוה דין ממון, שיש לו רשות לאכול, וע"כ לא הוי גזל, משא"כ בשור דלא הוי דין ממון, ורק איסורא איכא על בעה"ב מלאו דלא תחסום, וא"כ הא ליכא מידי דלישרי לאיסורא דהקדש. ולפי זה הא ניחא הא דצריכין לקרא דרעך למעוטי הקדש, ולא ילפינן זאת מקרא דדישו, דהנה בדברי הרמב"ם הרי מבואר דהא דמעוטינן הקדש מקרא דדישו היינו משום דבעינן דיש הראוי לו, והקדש לא הוי ראוי לו, דאסור להאכילו דבר הקדש, וא"כ הא לא שייך זאת אלא גבי שור, דליכא מידי למשרי איסוריה, משא"כ בפועל דהוי דין ממון, וא"כ הא נפקע איסורא דהקדש, וא"כ שפיר מקרי ראוי לו, ולא נוכל למילף כלל פועל משור, ושפיר אצטריך למיעוטא דרעך. ולהיפוך ג"כ לא קשה, דליכתוב רעך ולא ליבעי דישו, דנילף שור מפועל, דלפי מה שנתבאר נראה דכל הך מיעוטא דרעך דמעוטינן הקדש לא בא למעוטי הקדש מעצם דין אכילת פועל, כי אם דהמיעוט הוא להפקעת זכותא, דבהקדש אין לו להפועל זכות אכילה...

אור שמח הלכות מעילה פרק ו...וביאר רבינו בפירוש המשנה (מעילה פ"ה) דזה ג"כ מדין פגם ונהנה, (דבנטלתו) [דבנטילתו] מרשות הקדש פוגם זה, ובנתינתו לחבירו נהנה, שמתכבד בה ונעשה רצונו שיגיע הדבר לזולתו, וכל זה בנתינה, אבל במקרה, שלוקח דבר מחבירו, וא"כ נותנו בשביל תועלת עצמו ובשביל מטרותו, אם הגיע אל המטרה שהיה רוצה, היינו שהיה קנוי לו אותו חפץ הוא מקרי נהנה ומעל, אבל אם לא הגיע אל המטרה לא נהנה, והוי פגם לבד, ולא מעל, וזה ביאור כל דבריו, ואין בכל דברי רבינו מעילה דהוצאה מרשות לרשות שחדשו רבותינו בתוספות (שם י"ח ע"א ד"ה אין), רק נהנה ופגם, דכן משמע כולא ברייתא דתו"כ (ויקרא חטאת פי"א ה"א - ז') דמביא בתלמודין (שם):

חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף כא עמוד א כהדיוט מדעת דמי. פירש"י ז"ל שהרי יש דעת שכינה, ואינו מחזור דשלא מדעת דהדיוט אינו דוקא כשלא ידע שזה דר בביתו אלא אפילו ידע נמי דינא הכי דהא לא חסרו, ושלא מדעת אורחא דמלתא נקט, אלא ה"ק כהדיוט מדעת ומתנה עמו שיעלה לו שכר הוא שכן אמרה תורה שלא יהנה אדם בלא מעילה וכן פר"ח ז"ל וז"ל כדרבה דאמר שכירות הקדש שלא מדעת כהדיוט מדעת דמי.

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף כא עמוד א כהדיוט מדעת דמי. פירש הקונטרס וכו'. וקשה דהא לאו בידיעה תליא מילתא אלא במחאתו ושלא מדעתו דקאמר אורחא דמילתא נקט. אלא הכי פירושו הקדש שלא במחאה כהדיוט במחאה דמי שכבר מיחה הכתוב שלא יהנו מן ההקדש. הר"ר ישעיה ז"ל.

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף צט עמוד ב

אמר שמואל: האי מאן דגזיל חביצא דתמרי מחבירו, ואית בה חמשים תמרי, אגב הדדי - מזדבנן בחמשים נכי חדא, חדא חדא - מזדבנן בחמשים. להדיוט - משלם חמשים נכי חדא, להקדש - משלם חמשים וחומשייהו, מה שאין כן במזיק, דלא משלם חומשא. דאמר מר: ואיש כי יאכל קדש - פרט למזיק. מתקיף לה רב ביבי בר אביו: להדיוט אמאי משלם חמשים נכי חדא? נימא ליה: אנא חדא חדא הוה מזבנינא להו! - אמר רב הונא בריה דרב יהושע: שמין בית סאה באותה שדה תנן. למימרא דסבר שמואל דין הדיוט לאו כדין גבוה דמי? והתנן: נטל אבן או קורה מהקדש - לא מעל, נתנה לחבירו - הוא מעל וחבירו לא מעל. בנאה בתוך ביתו - לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה. וייתב רבי אבהו קמיה דרבי יוחנן, וייתב וקאמר משמיה דשמואל: זאת אומרת: הדר בחצר חבירו שלא מדעתו צריך להעלות לו שכר. (אמר ליה רבי יוחנן): הדר ביה שמואל מההיא. - וממאי דמהיאי הדר ביה, דלמא מהא הדר? - לא, מההיא הדר ביה, כדרבא. דאמר רבא: הקדש שלא מדעת - כהדיוט מדעת דמי.

רש"י מסכת בבא מציעא דף צט עמוד ב

כהדיוט מדעת דמי - שהקדש מונח למעול לכל הבא ואין מוחה בידו, ורחמנא אמר: מאן דמיתהני - למעול, ורחמנא ידע.